

неравни въздишки се къртѣха отъ сломени гърди и той не вдигаше глава.

Следъ дълго молене, призрака на бѣсилката изчезна и като че се поотмѣсти легналия тежъкъ камъкъ на гърди; тѣлото престана да трепери и нѣкаква топлинка се разлѣ по жилитѣ му. Тѣй както тежко боленъ, кога го лѣхне утренъ въздухъ, почва да се блазни отъ оздравяне, така и Павелъ, който отдавна не бѣ се молилъ, следъ молитвата го погали мисълъ, че все пакъ има кой да го чуе; има кому да повѣри тжгата си. Павлу тежеше не толкова смъртъта, а това отритване отъ всичко живо на земята. Той почувствува, че най-страшното въ живота е, когато останешъ самъ